

YAKUP KADRI KARAOSMANOĞLU • **Nur Baba**

Akşam Matbaası, 1922 (1 baskı)
Orhaniye Matbaası, 1923 (1 baskı)
Remzi Kitabevi, 1939, 1948 (2 baskı)
Birikim Yayınları, 1977, 1981 (2 baskı)

İletişim Yayınları 2 • Y. Kadri Karaosmanoğlu Bütün Eserleri Dizisi 2
ISBN-13: 978-975-470-369-6
© 1983 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1-21. BASKI 1983-2016, İstanbul
22. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Bahriye Çeri

KAPAK Ümit Kıvanç

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Sait Kızılırmak

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

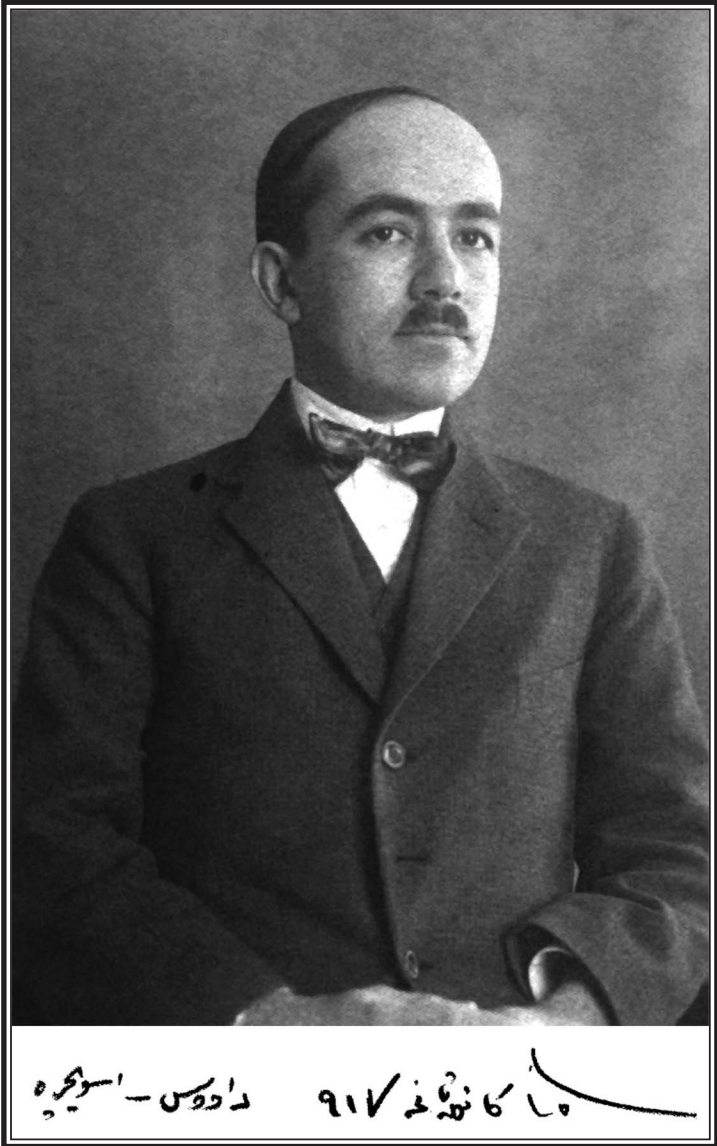
YAKUP KADRİ KARAOSMANOĞLU

Nur Baba

i l e t i ŝ i m

1917 yılında yakalandığı tüberküloz hastalığının tedavisi için gittiği İsviçre Davos'ta Yakup Kadri Karaosmanoğlu.

İÇİNDEKİLER

Bir İzah.....	11
İkinci İzah	17
I. Bir Bektaşî Tekkesinde Mumlar Nasıl Söndürülür?	21
II. Bir Bektaşî Şeyhi Nasıl Yetişir?	33
III. Bir Zâhir Nasıl İrşad Edilir? (1).....	47
IV. Bir Zâhir Nasıl İrşad Edilir? (2).....	55
V. Hacı Bektaş Çırağı Etrafında İki Beyaz Pervane	71
VI. Nur Baba Dergâhında Misli Görülmemiş Bir Cem Âyini (1).....	77
VII. Nur Baba Dergâhında Misli Görülmemiş Bir Cem Âyini (2).....	83
VIII. İrşadın İkinci Devresi.....	109
IX. Kâmilin Muhabbete Mevkuf.....	133
Zeyl	147
1. Sesi Çıkmayan Kadın	149
2. Âlem Yine Ol Âlem	161
3. Cânı Cânân Dilemiş.....	171

Bir İzah

Bu kitap, **Akşam** gazetesinde tefrika edildiği esnada epeyce kılükali [dedikodu] mucip oldu; bazı kimseleri kızdırdı, bazılarını heyecan ve endişeye düşürdü; bir kısım halkın ise lüzumundan fazla hayret ve tecessüsünü tahrik etti. Bunlar arasında birtakım bedhah [kötü] ve mürâi [ikiyüzlü] kişiler de muharriri meslekî iffet ve millî ahlâk namına mesul ve müttehem [suçlu] tutmağa çalıştı. Fakat ahlâk ve iffetin samimî taraftarları benim bu kitabı yazmakla ne yapmak istediğimi pek âlâ anladılar ve her vasıta ile beni tebrik ve teşvik etmek civanmertliğini gösterdiler. İşte şimdi, bu teşvik saikasiledir [nedeniyledir] ki, birçok esbaba [sebeplere] binaen [dayanarak] natamam kalan bu eseri tamamlayarak kitap halinde çıkarıyorum; lâkin birinci kısımlarının tefrikası sırasında halk arasında hâsıl olan suitefeh-hümlerin [yanlış anlamların] bu kitabın intişarile de tekrar uyanmasına meydan vermemek için burada birkaç söz söylemekten kendimi alamıyacağım. Muhataplarım hüsnüniyet sahipleridir; mürailere karşı izahat vermekten kendimi vâreste addederim [kurtulmuş, serbest sayarım].

Nur Baba'ya vaki olan itirazların en birincisi bu kitabın bir sırrı fâş etmiş olmasıdır. Hangi sır? Onu ne ben biliyorum, ne de muterizlerim. Yalnız sağdan soldan işitiyorum ki, Bektaşî âyinlerini alenen tasvir ve hikâye etmekle hainane bir boşboğalıkta bulunmuşum ve bu tarikat ehli tarafından bizzat bu âyinlere kabul edilmem suretile

hakkımda gösterilen emniyet ve itimadı suiistimâl etmişim. Eğer ortada hakikaten gizli tutulması lâzım gelen bir şey olsaydı ben de muterizlerim gibi pek fena bir harekette bulunduğuma kani olacak ve yazdığım bu eseri hiç değilse neşretmekten vazgeçecektim. Nitekim **Nur Baba**'nın bundan dokuz sene evvel yazılmış olmasına rağmen meydana ancak şimdi çıkabilmesinin yegâne sebebi, bir zamanlar benim de böyle bir ahlâkî endişeye kapılışım, yani gerek cehalet, gerek sade-dillik saikasile [nedeniyle] hakikatte bir "Bektaşî sırrı" mevcut bulunduğuna inanmışımdır. Halbuki bir taraftan şahsî görgülerim, diğer taraftan bu tarikat hakkında yaptığım tetkik ve tettebbular [araştırmalar] bana isbat etti ki "Bektaşî sırrı" yalnız avamın bey-ninde [arasında] yer bulan esassız mefhumlardan biridir. Bu tarikat de diğer bütün tarikatler gibi haddi zatında hiçbir perde ile örtülü değildir; müdevven [düzenlenmiş] eski kitaplarında erkân ve âdabının gizli tutulacağına ve gizli tutulması lâzım geleceğine dair hiçbir sarahat yoktur.

Bundan takriben bir asır evveline gelinceye kadar Cem âyinlerine zâhirlerin [tarikattan olmayan] bile iştirâk ettiği ve Bektaşî babalarının halk arasında alenî irşadatta* bulunduğu vaki idi. Fakat vakta ki Tanzimatı Hayriye cereyanı Yeniçeri ocağının kaldırılmasını icap ettirdi ve o meşhur katliâmı oldu, Yeniçerilikte her tarikattan ziyade alâkadar bulunan Hacı Bektaş Veli ocağı da için için gizli bir korku ile sarsılmaya başladı. Bu korkuya mahal yoktu denilemez. Bu vaka-yi [olaylar] esnasında İstanbul'da mevcut mürşid [tarikât şeyhi] ve dervişlerden birçokları firara mecbur oldu, bazıları nefyedildi [sürüldü], hattâ bir kısmı da Yeniçerilerin duçar olduğu âkıbete uğradı. İşte o zamanlardan beridir ki, Bektaşî dergâhları esrarengiz bir mahfil [toplantı yeri] haline girdi. Bu mahfillerde bütün âyinler gizli kapaklı icra edilmeğe başlandı. Meselâ ilk Hıristiyanlar da, bugünkü Bektaşîler gibi, putperest Roma'nın kanunlarının hüküm sürdüğü yerlerde ibadetlerini gizli tutar, âyinlerini "katakomp" tâbir edilen mahzenlerde yaparlardı. Bunlar birbirlerini, yine Bektaşîler gibi, birtakım hususi işaretler ve rumuzlu sözlerle tanırlardı. Bunun içindir ki, Romalılar, uzun bir müddet bu yeni mezhep salıklarını [mezhebe girenleri] mezmum [yerilen] işlerle meşgul büyücü veya sihirbaz nevinden bir güruh olarak telâkki etti ve yer altındaki o zavallı mabedlerini müthiş suikast tertibatı yapan birtakım fesat ve mela-

---

(*) Tarikata uygun olarak doğru yolu gösterme.

net ocakları sandı. Nitekim, bizde de ortaya “Bektaşî sırrı” diye bir şey çıkarıldığı günden itibaren cahil halkın ve zahirlerin Bektaşîlik aleyhinde uydurmadıkları efsane, inanmadıkları bütan [yalan] ve iftira kalmadı; Bektaşîler ne kadar gizlendi ise haklarındaki suizan [kötü sanı] da o kadar arttı.

Bu kitapta yazılan şeyler, mevzuu bahsimiz olan tarikata halkın lisanında dolaşan menkıbelerden daha ziyade şey mi getiriyor? “Mum söndürmek”den “çırçıplak muane-kalar”a [kucaklaşmalar] kadar bütün o, birbirinden şenî [iğrenç], birbirinden müstehecen masallar **Nur Baba** romanında tasvir edilen vecd ve coşuş [kendinden geçme ve coşma] sahnelerinden daha çok mu mucib-i ardır? [utanma nedenidir] Pekâlâ biliriz ki müteassıp sofular bu avamfirbâ-ne [gerçek dışı] telâkkiler yüzünden Bektaşîlere selâm vermeyi bir küfür sayarlar ve Bektaşî ayağının bastığı yeri mekruh [iğrenç, kirlenmiş] telâkki ederler. Bugün birçok akli başında adamlar vardır ki, bunlar indinde her Bektaşî bir mülhid [dinsiz] veya bir zındıktır. **Nur Baba** hiç değilse böyle bir kanaatla yazılmış bir kitap değildir ve avamın telâkkisine göre tevehhüm olunan [var sanılan] bazı şenî hallerin bu tarikat erkân ve âdabile hiç bir alâkası olmadığını göstermek, Cem Ayinlerinin hakikî mahiyetini tayin etmek suretiyle denilebilir ki Hacı Bektaş Veli ocağına hattâ bir hizmet bile etmiştir. Eğer hizmet yarım olmuş ve eğer kitap bazı kimselerin arzu ettiği veçhile yalnız medih ve sena [övgü] ile yazılmamışsa, bu ne benim kabahatim, ne de tarikatın kusuru yüzündendir. Ancak bu tarikatı temsil eden bazı müesseselerin –memleketimizdeki diğer birçok müesseseler gibi– ya cahil, ya kayıtsızlık veya umumî tereddî [yozlaşma] yüzünden bozulup çığırından çıkmış olmasıdır ki **Nur Baba** romanına bir hiciv tavir ve edası vermiştir. Kendi hakkımdaki bütün suizanlara rağmen derim ki, bugünkü günde bu tarikat gerek şeklen, gerek ruhen an’aneleri haricine çıkmış ve büsbütün tanınmaz bir hale girmiştir. Vakıa bu tereddînin, memleketin umumî ahvaliyle sıkı bir alâkası vardır; nasıl ki bugünkü Türk ailesi artık dünkü Türk ailesi değilse, bugünkü Bektaşî tekkeleri de dünkü Bektaşî tekkeleri değildir; (diğer tekkeler için de aynı şeyi söylemek kabildir, fakat bahsin haricine çıkmamak için iddiamızı tahdit etmek mecburiyetindeyiz.)

Bir çok ulvî an’aneler buralarda tamamiyle yanlış telâkki edilip yanlış tatbik olunmaktadır. Romanın eşhasından [kişilerinden] birine ilk fasılda söylediğim gibi “meydan”ların erkân ve âdabı altüsttür; bu

halin yegâne sebebi mürşidlerin en iptidâî tasavvuf tehzibinden [ilkesinden, temizliğinden] mahrum bulunmaları ve muhiblerin [tarikatten olanlar] “muhabbet”i luggavî mânasiyle telâkki edecek kadar kör ve çığ kalmış olmalarıdır. Bunların gözlerini açacak bunların ruhlarına lâzım gelen hususî irfanı verecek rehberlerin ise ayrıca rehber ihtiyaçları olduğunu söylemek zaittir [gereksizdir].

Ananeden yetişmiş hakikî ve samimî Bektaşiler, Bektaşi dergâhlarının bugünkü hali karşısında dilhundurlar [içleri kan ağlamaktadır]. Ben bunlardan biriyim ve buraya parmağımı koymak suretiyle tedaviye nereden başlamak lâzım geldiğini bu kitapta göstermeğe çalışıyorum. İcap eder ki, iş yalnız marazın teşhisiyle kalmasın, Hacı Bektaş Veli ocağının sadık hâdimleri [hizmetçileri], her tarafından “âlem-i zâhir”in ham ruhları esen bu viraneyi tâmir ve islâha çalışsınlar, tâ ki günün birinde Yunus Emre gibi:

“...çığdik, piştik elhamdülillâh!” diyebilelim.

Nur Baba'ya edilen itirazların bir kısmı da, bu kitabın Fransızlar'ın tâbiri veçhile bir “roman a clef” –yani hakikatte vaki birtakım vak'aları ve hayatta mevcut birtakım eşhası musavver– [betimleyen] bir hikâye olabilmesi ihtimaline istinat ediyor. Gûya Nur Baba filân mürşid imiş. Onun dergâhı filân yerde kâinmiş [bulunuyormuş]. Ziba Hanımefendi filân aileye mensup, herkesin bilip tanıdığı bir kadınıymış. Nigâr Hanım'ın asıl ismi şu imiş, Macit adlı kahramanımın asıl şahsiyeti bu imiş. Bütün bu zanlar, bu faraziyeler kat'iyen esassızdır. Ben Bektaşi dergâhında ne Nur Baba gibi mürşidlere, ne de Ziba Hanımefendi tarzında muhibbelere* rastgeldim. Gerek hikâye ettiğim vak'a, gerek tasvir ettiğim eşhas tamamiyle muhayyeldirler. Eğer bunlar bazı kimselere hakikatte vaki ve mevcut gibi görünüyorsa, bunu bir romancı sıfatıyla kendim için bir muvaffakiyet telâkki ederim. Zira herhangi bir romancının ilk endişesi yarattığı “tip”lere kuvvetli bir hakikat çeşnisi verebilmektir. Bazı kudretli hikâyeciler öyle kahramanlar yarattılar ki insan, bunlara hayatta tanıdığı kimse-lerden daha ziyade âşina çıkar ve sokakta birini gördüğü veya bir mecliste bir kadınla tanıştığı zaman “bu adam filân romanda okuduğum adama benziyor, bu kadın filân hikâyede tasvir olunan kadının aynidir” der. Benim karilerim [okuyucularım] de, mütemadiyen bu nevi evhama düşüyorlar ve bu evham içinde tanıdıkları bazı kadın ve erkeklerle **Nur Baba** hikâyesindeki kadın ve erkekler arasında birçok

(*) Tarikatten olan kadınlar için kullanılır.

müşabehetler ve mutabakatlar buluyorlar. Onları bu mukayeseleri yapmaktan menedemem. Yalnız şunu söylemek isterim ki, Nur Baba'nın kendisi de dahil olmak üzere romanımın bütün tipleri hakikî değil, tabîîdirler; hiç bir tarihte, hiç bir yerde yaşamadılar. Fakat tarif ettiğim şerait dahilinde mevcut olup yaşamalarına imkân vardır. Esasen iyi romanla fena romanı birbirinden ayıran hatt-ı fasıl [ayırıcı çizgi] da işte bu imkândadır.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu

İkinci İzah

Nur Baba romanının mevcudu birkaç ay zarfında tamamen tükendi. Fakat bu rağbet, bir muharrir sıfatı ile, beni zerre kadar müftehir etmiyor [övünç vermiyor]. Çünkü, bu kitapta, âmmenin merakını celbeden şey mevzuunun naşinideliğidir [işitilmemişliğindedir], zannediyorum. Bana bu zannı veren sebep eserime dair yazılan mütalâaların, söylenen sözlerin ekseriyetle edebî tehzibden [eğitimden] mahrum kimselelere ait oluşudur. Halide Edip Hanımefendi'nin **İkdam** gazetesinde intişar eden kıymetli makalelerinden mâada [başka] **Nur Baba**'ya dair okuduğum ve dinlediğim mülâhaza [düşünce] ve tenkitlerin hemen hiç biri –aldığım birkaç hususî mektubu da istisna ediyorum– benim edebî gururumu okşıyacak bir mahiyette değildirler. Vakıa, Ahmet Haşim Bey de **Akşam** gazetesinde **Nur Baba**'nın intişarı münasebeti ile en san'atkârane makalelerinden birini yazmıştı. Lâkin kendi başına bir sanat eseri olan bu makalede eserimden ziyade, Ahmet Haşim Bey'in bir billûr parçasına veya sihirli bir menşure [pirizma] benzeyen dimağındaki mütelewin [renkli] aksimi gördüm. Bu itibar ile, diyebilirim ki, **Nur Baba** romanından bir roman gibi yalnız Halide Edip Hanımefendi bahsetti ve bu şeref şu zavallı kitap için kâfi olmak lâzım gelir.

Handan müellifi, kendine has o kudretli sezîşile benim, **Nur Baba** romanında ne yapmak istediğimi âdeta bana bile vuzuh [açıklık, netlik] veren bir aydınlık içinde meydana koydu; tasvir ettiğim zahiri

hayatın karışık kesif ve kaba saba eşkâli arkasında gizlenen derunî âlemin eşîğinden, kâh ateş ve kâh nur içinde ve kâh dumanlara bürü-lü ruhların kıvranırlarını yalnız o gördü ve bu ruhlardan biri ve belki yegânesi olan “Nigâr”a yalnız o acıdı; zira Nigâr, “Handan”ın hemşiresidir; elemde ve ihtirasda hemşiresidir. Vakıa, Halide Edip Hanımefendi, bana başta Nigâr olmak üzere, bütün kadın kahraman-larımı sukut ettirmekteki [düşürmek, aşağı, kötü göstermek] veyahut sukut etmiş gibi göstermekteki ısrarımın nereden geldiğini sordu. Bence aşk ve ihtirasta sukut yoktur; etinin feryadını susturmak ve nefsinin feveranını dindirmek için sabah akşam kendini kamçılayan azize “Tezer”le, Adonis âyininin şarap tortusuna bulanmış perişan saçlı rahibeleri aşkın kanunu önünde müsavidirler [eşittirler]. Ben Nigâr’da hem azize “Tezer”in, hem de şarap tortusuna bulanmış bu perişan saçlı “Bakanta”ların şahsiyetlerini birleştirdim ve ruhun sıt-masile bedenin iltihabı arasında gelip gittim. Ruhun derinliklerine kadar varan cismanî ihtiras ve cisminin hudutlarına kadar dayanan ruhanî iptilâ, Frenklerin “Amour Mystique-tasavvufî aşk” dedikleri hâlet, işte budur. Böyle bir aşkı, nerede, Nigâr’ı sevk ettiğim muhit-ten başka bir yerde gösterebilirdim? Bu kadının, zincirlerden boşan-mış olan gönlü dar, düz ve muntazam bir muhitte aslâ hızını alamazdı ve bu gönlün mutlaka sona kadar gitmesi lâzımdı. Eğer her son bir dereke [en aşağı basamak] ise zirvenin mânası nedir? Tabiatın kanunlarına göre yükselmekle düşmek arasında ne bir mesafe ne de bir istikamet farkı vardır: Yükselen bir cisimle, alçalan bir cisim ara-sındaki fark, bir hız ve sûrat farkından ibarettir. Bunun için, tabiatteki hâdisat gibi, insanları da ancak bu hızları esnasında görmeli, bu hız-ları esnasında takdir etmeli ve onlara bu hıza göre kıymet vermelidir. Nigâr’ın nereye gittiğine bakmayınız, nasıl gittiğine bakınız. Bu seyri, baş döndürücü bir şey midir? Benim maksadım bu baş dönmesinin tadını vermektir. Temenni ederim ki, eserimin üçüncü tabı üzerine yazılacak tenkit ve mülâhazalar bana bu hususta ne dereceye kadar muvaffak olduğumu veyahut olmadığımı gösterebilir.

Meseleyi Bektaşilik tarafından alanlara artık cevap vermiyeceğim. Çünkü bunlar benim cinsimden insanlar değildirler; birbirimizin lisanı-nı ve maksadını anlamamıza ihtimal yoktur. Bunlardan birisi **İleri** gazetesinde ve sonra **Yarın** mecmuasında bana birçok fuzulî hücum-larda bulundu. Gûya ben bu kitabımla Bektaşiliği anlatmak istiyormu-şum da anlatamamışım gibi tarikat hakkında bir sürü münakaşalar açtı. Bu münakaşaların hiç birine girmedim, çünkü ben herhangi bir

tarikati bir romanla tetkik ve tarife kalkışacak kadar hafif meşrep olmadığım gibi, doğrudan doğruya edebiyata ait olması lâzım gelen bu bahsi dinî veya felsefî bir vâdiye dökcek kadar da malûmatfuruş [bilgi sahibi] değilim.

Bektaşiler namına söz söyleyen bu adam, kendisile münakaşaya tenezzül etmediğimi görür görmez, kırılan haysiyetini benim haysiyetime ve namusuma taarruz etmek suretile tamire kalkıştı. Halbuki benim en kuvvetli tarafım kalemimden, ilmimden, irfanımdan ziyade haysiyet ve namusum olduğu için, bana vurulmak istenen yumruk bir duvara tesadüf eden yumruklar gibi ancak sahibinin elini acıttı.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu
28 Mart 1923

I
BİR BEKTAŞI TEKKESİNDE MUMLAR
NASIL SÖNDÜRÜLÜR?

- Dem [içki] bitti mi? Dem bitti mi?
- Erenler başı için bize dem verin, dem verin!..
- *Kerbelâ*'da susuz kalanlar aşkı için...
- Soframız çöl gibi kuruyup kaldı, bir katresi cana can katabacak...
- Yanlış söyledin, cananı cana bağlayacak.
- İkisi birden... Zaten can demek canan demektir...
- Seni afacan seni!..
- Hah, hah, hah!..
- Sâki, ocağına düştük, ne yaparsan yap, imdada gel...
- Kendisi muhtacı himmet bir dede...
- Peki... Öyle ise emrediyorum sana: Dem ol!
- Oldum...
- Şişeye gir...
- Yok, bak onu yapamam, başka yere gitmek dilerim.
- Ağzıma gir...
- İstemem erenler...
- Kalbime gir...
- Ne mazhariyet [erişme], Allah verince böyle verir.

İstanbul'un yedi tepesinden birinde, eski bir Bektaşî dergâhında kadın, erkek mest [sarhoş] bir küme muhib [bir tarikatten olanlar], sabaha karşı hep bir ağızdan böyle konuşuyorlardı. Aralarında sesini çıkarmayan yalnız mürşidin zevcesi Bacı Celile Hanım idi. Hattâ, o bu sözleri biraz hiddetle dinler gibiydi, zira, kendisi her şeyi tadında bırakmak taraftarıdır. Hayatın, saçlarındaki beyaz tellerden daha çok birtakım acı tecrübeleridir ki ona bu düsturun isabetini öğretti. Mamafî böyle sofrâ başlarında, bu kadar uzun süren muhabbetlerin ne fena neticeler verdiğini anlamak için pek o kadar saç ağartmağa da lüzum yoktur. Hele Nur Baba'nın dergâhında bu âkıbet derhal hissedilir; zira, bu genç ve havaî mürşid, diğer mürşidler gibi, ilâhiler, neyler, sazlarla gerilen sınırları idare etmek kabiliyetinden mahrumdur ve onun ri-yaset ettiği sofrâlar, ekseriya, ya bir tekme ile devrilmek veya sesi fazla çıkan bir buse ile perişan olmak âkıbetine mahkûmdur. Bunun içindir ki, meclisin intizamsızlığından mütehasıl [oluşan] kûskûn bir hiddet içinde sâkit [sessiz] duran Celile Bacı ağır bir tavırla herkesi sükûta davet etmek lüzumunu hissetti.

– Çocuklar, dedi, vallahi ne dediğinizi, ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Bu kadar demlilik [içkili oluş] elverir; sekiz saatte mütemadiyen içtik. Nerede ise şafak sökecek. Bakınız camlar ağarmağa başladı.

Ve muhibbesi Ziba Hanımefendi ile hararetle bir mübahaseye [sohbete] dalmış Baba'ya dönerek dedi ki:

– Erenler, emretseniz de artık lokma hazırlansa...

Nur Baba, yarı öfkeli, yarı sarhoş bir tebessümle cevap verdi:

– Yok, Celile. Görüyorsunuz a, biz Ziba ile daha kozumuzu paylaşmadık. Eğer isteyen varsa... dedi.

Baba'nın son sözleri yeni bir talep ve itiraz fevranı içinde kayboldu; herkes, muhabbete devam etmek istiyordu.